

Zalán Tibor

Minden dolgok lakója

Isten a falban lakott
feje kocka arca fehér
volt úgy hogy összeomlott
máskor befröcskölte a vér

Isten a fában lakott
gyökér volt keze haja lomb
Rezzent ha baltát látott
s elvágódott egy hajnalon

Isten a fűben lakott
akár a felbukott bogár
Széttaposta egy szarvas
híves patakra inni járt

Isten a kőben lakott
kemény volt fönt mozdulatlan
Egy nap önnön vihara
dobta tenger-mélybe onnan

Isten virágban lakott
látogatták méhek lepkék
Majd jöttek csorda népek
s a szívéig lelegelték

Isten a halban lakott
úszkált sötét vizek mélyén
Mérgeket nyelt Hullája
ott lebeg a nádas szélén

Isten a porban lakott
kavarták meztelen talpak
Aztán sok könny és eső
hullott le rá Sárrá maszladt

Isten órában lakott
mutatta hogy múlik minden
Elmúlsz te is – az idő
szólt Így azóta ő sincsen

Isten mécsesben lakott
szelíden meg-meglobbant
Szelek vadászták lángját
Fent világít már a holdban

Isten kenyérben lakott
fehér volt ropogott héja
Kisgyerek kapott hozzá
Most is morzsás csöppnyi szája

Isten a borban lakott
Fényében ott volt a jóság
szelíd zsoldár himnuszok
S danolt sok-sok trágár nótát

Isten reggelben lakott
halálkakasok ugatták
Nem nyitotta ki szemét
Arca nyomot hagy a párnán

Isten ugyanott lakott
ugyanakkor s mindig máshol
Magát kezdte keresni
s eltévedt a vonulástól

Isten népekben lakott
egymás ellen kitakarták
S amíg ők tusakodtak
tovaszökött egy szál szalmán

Isten semmiben lakott
teste üresség De lelke
vágódott föl S a testét
mindenség fölé emelte

Isten bennem is lakott
Véznácska volt s nagyon gyáva
Tántorgott velem kicsit
és visszavitt a halálba